

EDGAR ALLAN POE VERSEIBŐL

AZ ALVÓ

I.

Júniusi éjszaka volt,
Titkokat sejtetett a hold:
Mákonyos harmat feketén
Párálott arany peremén;
Hús teje cseppenként hegyek
Ezüst ormára csepegett,
Onnan völgyekbe mint puha
Zene lopódzva folyt tova.
Rozmaring bókolt sírokon,
Hullámzott a hó lilium,
Keblére zárta a ködöt,
Mely követ rág a rom között;
Létheként lesve a tavat,
Mint álmodik mély álmokat
S tán fel se kelti virradat.
Szunnyad minden szép s vele — csitt —
(Ablakát égre tárva itt)
Irén s vak sorsa álmodik.

II.

Szép hölgy, való, hogy ablakod
Az éjszakának megnyitod?
Lombcsúcsról buja fuvalat
Kél s rácsodon át bekacag;
Testtelen dal, rontó varázs
Szobádba ki s be száll, cikáz,
Suhog ágymennyezeteden
Szeszélyesen és rémesen,
A boltos baldakin alatt,
Hol lelked lát mély álmokat,
A padlaton, a fal zugán,
Lidércként táncot lejt az árny!
Ó, drága hölgy, nem rettegél?
Mily álmok álma ringat el?
Tán messzi tengeren repülsz —
A kerti fák varázsa üz.
Arcod, ruhád oly idegen,
S hajad hossza s hogy minden
Ünnepi csend ül ridegen.

HARANGOK

I.

Hallga, szán jó, színezüst
Csengetyűs!
Mily boldog világ üzen, hang-hírnöke mily derűs!
Csingilingi, csingilingi:
Cseng az éj és cseng a jég!
Mennyi csillag, mennyi, mennyi
Kacsint le, mind szertehinti
Kristálytisztá örömét;

III.

Alszik a hölgy! Amíg az éj
Ráborul, legyen nyugta mély!
Ölébe emelte az ég!
Szobája megnőtt: cinterem,
Más ágyon hűny, zord fekhelyen,
Istenem, hadd álmodni, hadd,
Zárt szemmel örök álmokat
S távozzon tőle rémcsapat!

IV.

Szerelmem alszik! Mély legyen
Álma a hosszú éjjelen!
Ne zavarja föld férge sem!
Erdőn, hová fény nem hatolt,
Ott nyilott néki kriptabolt —
Az, amely sokszor tárta szét
Szárnyas fekete belsejét,
Míg omlott címeres palást
Emelvén a családi gyászt;
Az a magányos, mély üreg,
Melynek ajtaját mint gyerek
Kavicsokkal dobálta meg;
Nem csendül többé rajt a pánt
És nem felel visszhang gyanánt,
Bohó, megtudni nem fogod,
Hogy benn a halál jajgatott.

HIMNUSZ

Reggel — délben — hús alkonyon,
Mária, hallga, halld dalom:
Épen épp úgy mint betegen —
Örömben, búban légy velem!
Ha szikrát szórva két a nap
S nem szürkül egy felhőpamat,
Hogy jóban ne vesszem a jót,
Védd lelkem, vezesd, óva óvd.
Most, hogy a Sorsom beborult
S felhős a Jelen és a Mult,
Jövömet hadd ragyogja be
Reményed édes özöne!

Jár a kába idő lába
Régi rúnák ritmusára,
Dús dallammá, gingalanggá dagad e drága derű.
Csilingel a csengetyű —
Gyönyörű,
Hogy zeng a sok ezüstnyelvű csengetyű !

II.

Hallga, bűg a színarany
Nászharang !
Mily boldogság, hű kaland hírnöke e drága hang !
Balzsamos az éj, a lég,
Benne bűgő gyönyörét
Olvadt arany-hangjegyek
Arja ontja
Mily folyékony dal pereg
Az ámuló gerlére, míg rámered
A teliholdra !
Aranykasból mennyi hab
Csobog, csacsog, árad egyre, mennyi muzsika fakad !
S mint dagad !
S itt marad
Szép jövőre ! dalt kacag
S dallamával elragad,
Bódítón amint megbondul
És kondul a drága hang,
Amint zeng sok színarany
Nászharang —
Amint bűg sok aranymyelvű nászharang.

III.

Hallga, zűg a rézharang,
Vészharang !
Rémiesét idéz amint háborog e hang !
Éj fűlébe szaggató
Döbbenet e riadó
Szóra, jóra túl ijedt,
Csak csörömpöl és rekedt
Jajt rikolt,
Rikácsoló könyörgéssel esdekli a tűz kegyelmét,
Elátkozza perlekedve a süket és gonosz pernyét,
Mit mind felleb s fellebb hágva
Űz a tűz örvöngő vágya,
Hogy a magasba, oda
Feljusson — most vagy soha —
S ott égjen, ahol sápad a hold.
Mennyi mord harang,
Rémit, bénít ez a hang,
Rémület !
Baj-bimbamjuk mint szökik
S a borzalmat úgy döfik
A rángó lég keblébe mint törüket !
Tudja már az éj füle,
Mi e dörgés:
Hogy a tűzvész

Terjed-e vagy enyhül-e;
 Tovább adja ez a hang
 Felsikongva
 Vagy ujjongva:
 Arad a vész vagy apad,
 Amint csökken vagy felszökken a harangban a harag,
 Más a hang,
 Másként bűg a rézharang,
 Vészharang,
 Bajt rikoltó, reményt rontó, sok riadó rézharang.

IV.

Hallga, kong a nagyharang,
 Vasharang!
 Mily komor pompát idéz, milyen gondot kong e hang!
 Csendes éjbe, mélybe mint
 Kélnék balsejtelveink,
 Bongva, kongva, gyászra, gondra jóslatot ha bűg!
 Ha a rémes érctorok
 Rozsdás szava csikorog
 S zúgva zúg;
 S azok ottan — azok ottan —
 Kiknek fenn van a toronyban
 Otthonuk,
 Ők kongatják egyre, egyre
 Ezt a tompa pompa-bút
 S örvendeznek, ha szívekre
 Görgethetnek sziklasúlyt;

 Egy se férji, egy se néber,
 Nem is állat, nem is ember,
 Mind lidérc;
 Királyuk, ki kongat, és
 Zúgva zeng az érc,
 Az érc
 S egy péánt ver a harang;
 S keble dagad erre, bang;
 Vele versenyt rikogat
 S táncot rop a rémalak;
 Jár a kába idő lába,
 Régi rúnák ritmusára,
 Új péánra újra klang —
 Gingalang:
 Jár a kába idő lába,
 Régi rúnák ritmusára
 Dobban és robban a hang,
 Száz bús gyászharang,
 Sikongó lélekharang;
 Jár a kába idő lába
 Amint bögi: bang —
 Vig, vén runák ritmusára
 Egyre hörgi, dörgi: dang!
 Zokog, ri a hang
 S illeg, billeg a harang,
 Gondot kong a vasharang —
 Gyászharang —
 Fuldokolva és zokogva kong a száz harang.